

Kako ljudi ne shvataju da sam islam proizvodi duh nasilja?

Evo beže muslimani u Evropu jer ne mogu da trpe posledice svog mentaliteta. Ponižavaju se tražeći spas u hrišćanskoj kulturi, a ne povezuju uzrok sa posledicom, ne shvataju da je islam izvor njihove neprosvećenosti, nemoći da pobede svoje slabosti karaktera i sklonosti ka nasilju.

Kako islam može biti kriv za duh nasilja kod muslimana, ako sam ne zagovara nasilje, pitate se?

Muslimani strahom od kazne sebe obuzdavaju da svoj greh ne ispoljavaju, što ih čini licemerima, jer jedno u srcu žele, a drugačije moraju da se ponašaju. Kada zatim sretnu osobu koja otvoreno radi ono što bi oni sami u srcu voleli da rade, ali ne smeju, tada oni imaju potrebu da je nasiljem primoraju na isto licemerstvu.

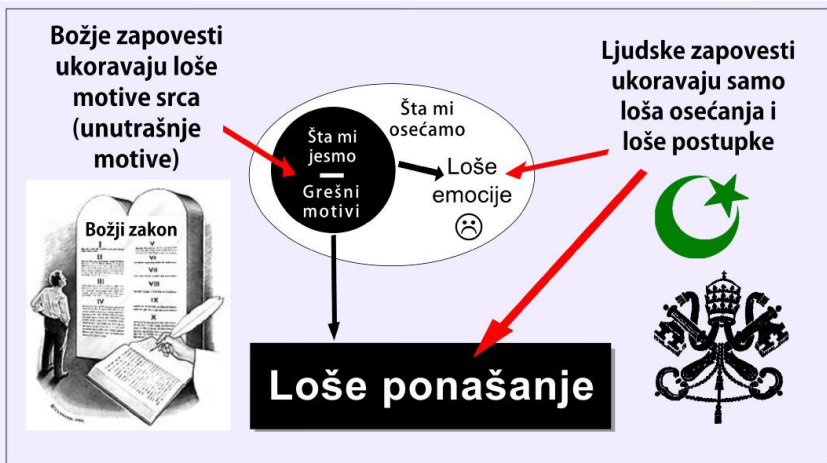
Kako takvi vernici imaju krivicu i strah kao motiv religiozne revnosti, oni prirodno iz tog straha nečiste savesti formiraju teoriju zavere i sklonost da sumnjiče druge i da ih osuđuju, jer se sam nalazi pod osudom. Muslimani su opterećeni međusobnim sumnjičenjem, jer ih nečista savest zbog nepobedjenih greha navodi da u svemu vide sen suda koji ih čeka.

Zatim, ako tebi neko definiše kojim rečima ćeš, na koji način, koliko puta često da se moliš Bogu, i određuje ti do tančina pravila života, on time zalazi u tvoju ličnu odgovornost i čini atak nasilja nad tvojom ličnošću, onaj isti atak koji bi ti činio ličnosti svoje žene kada bi joj rekao kada, koliko puta, na koji način i kojim rečima da ti pokaže da te voli. Osoba kojoj je tako ubijena ličnost u pojam, prirodno ne može da poštuje ličnost drugog čoveka.

Zatim, u islamu ne postoji moralni zakon (Deset zapovesti) koji ukorava grešne motive ljudskog srca (unutrašnje motive), pa zato musliman ne ume da se pokaje za svoje grehe jer ih nije ni svestan. On će da se pokaje što je rekao ružnu reč, ali ne i što je

takav u srcu, jer nije svestan pokretačkih motiva iz kojih je rekao ružnu reč. On se kaje što je bio loš licemer, a ne za same grešne motive gordosti, sebičnosti, itd, koje najčešće ni ne smatra grehom. Ako, na primer, svoje promiskuitetne želje pokrije velom braka i mnogoženstva, on smatra da zbog tih želja nije više grešan, ili ako mržnju i osvetu gaji zbog uvređene vere, onda mržnja i osvetu ne smatra grehom.

Umesto rada na reformi motiva srca, islamska pravila navode vernika da se bavi spoljašnošću i formom ponašanja.

Zato prosečnom muslimanu veći greh predstavlja da li je možda okusio svinjsko meso nego da li u srcu gaji osvetu i mržnju.

Dok takvi vernici kroz život vode borbu da što savesnije drže svoja verska pravila, oni zanemaruju borbu protiv greha srca u svojim svakodnevnim iskušenjima. Povremeno ispoljavanje realnih greha ih optereti krivicom iz koje zatim još fanatičnije drže mnogobrojne verske propise da bi njihovim držanjem zavarali svoju savest pred iskvarenošću sopstvenog srca. Na njih se mogu primeniti reči koje je Isus izrekao farisejima:

"Sad vi fariseji spolja čistite čašu i zdelu, a iznutra vam je puno grabeža i zlobe. Bezumni! Nije li onaj načinio i iznutra koji je spolja načinio? Ali dajte milostinju od onog što je unutra; i gle, sve će vam biti čisto. Ali teško vama farisejima što dajete desetak od metvice i od rute i od svakog povrća, a prolazite pravdu i ljubav Božiju." (Luka 11,38-41)

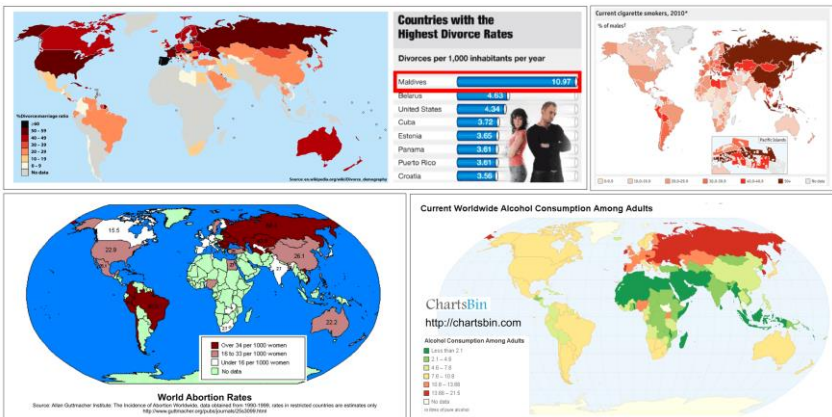
Tradicionalno hrišćanstvo ima velike sličnosti sa islamom po svojim površnim zahtevima, i dok je u potpunosti vladalo Evropom, imali smo mračni srednji vek sa istim nuspojavama nasilja nas savešću i verskim progonima.

Danas su tradicionalni hrišćani više okrenuti hedonizmu nego licemerstvu. Ali onaj manji broj vernika koji se strogo drži svojih formalnih pravila i svoje slabosti sputava, pokazuje iste sklonosti kao i muslimani koji se strogo drže islamskih pravila -

sklonost da nasiljem državnog aparata primoraju i druge na držanje onih običaja koje sami drže na silu, iz straha nečiste savesti.

To vidimo kroz pokušaje tradicionalnih hrišćana da zakonom nametnu ostalima svetkovanje nedelje i zabranu abortusa.

U ovom trenutku nijedna druga hrišćanska crkva nema toliku političku moć koliku ima pravoslavna crkva u Rusiji i Belorusiji, pa opet, procenat ubistava, razvoda, abortusa, alkoholizma i upotrebe duvana u tim pravoslavnim zemljama prevazilazi onaj koji srećemo na sekularizovanom Zapadu.

Sveto pismo otkriva da strah od kazne rezultuje licemerstvom, pa zastrašenima preporučuje duh ljubavi da bi se zaista mogli iskreno pokajati:

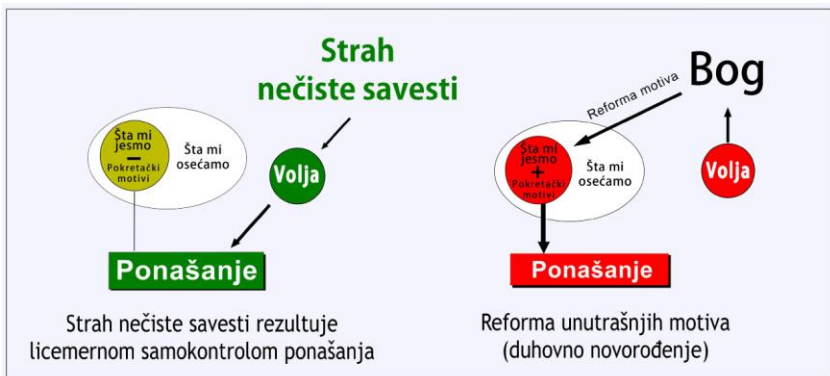
"Zato reče Gospod: Što se ovaj narod približuje ustima svojim i usnama svojim poštuje me, a srce im stoji daleko od mene, i strah kojim me se boje zapovest je ljudska kojoj su naučeni, zato ću evo još raditi čudesno sa tim narodom, čudesno i divno." (Isaija 29,13-14)

Protestantska reformacija je upravo autoritetom Svetog pisma ustala protiv formalizma i fanatizma tradicionalnog hrićanstva i sam strah proglasila dokazom čovekove neizmirenosti sa Bogom:

"U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer je u strahu mučenje, a ko se boji nije se usavršio u ljubavi." "Jer nam Bog ne daje duha straha, nego sile i ljubavi i čistote." (1.Jovanova 4,18; 2.Timotiju 1,7)

Promovisanjem Jevanđelja dotle praznovernom i sujevernom množtvu protestanti su proizveli izlazak civilizacije Zapada iz tame srednjeg veka i formiranjem duha tolerancije i poštovanja ljudske ličnosti.

Samo onda kada kroz moralni zakon čovek postane svestan da je grešan, i da je sam sebi najveći neprijatelj, jedino tada može iskreno da prihvate druge ljude kao grešne i da poštuje njihovu ličnost kao što je svestan da Bog poštuje njega samog kao grešnika.

Za razliku od islama, Sveto pismo ne definiše čovekovo ponašanje formalnim i sitničavim pravilima, već ga stavlja u sferu odgovornosti same ljudske ličnosti, dok istovremeno vrlo strogo definiše motive ljudskog srca:

"Svaki, **koji mrzi** na brata svojega, ubica je ljudski." (1.Jovanova 3,15)

"I da se ne zanosite **za srcem svojim** i za očima svojim, za kojima činite preljubu;" (4.Mojsijeva 15,39)

"Šta izlazi iz čoveka ono pogani čoveka; Jer iznutra, iz srca ljudskog, izlaze misli zle, preljube, kurvarstva, ubistva, krađe, lakomstva, pakosti, zloće, lukavstvo, sramote, zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje. Sva ova zla iznutra izlaze, i pogane čoveka." (Marko 7,20-23)

A ako su motivi srca reformisani, čovek će iz ljubavi, a rasterećen od greha, sam znati kojim rečima da se moli Bogu i kako da se ponaša u odnosu prema drugim ljudima. A ispravan život jeste plod reforme motiva srca, reforme koja je posledica čovekovog susreta sa Bogom:

“I sići će na tebe Duh Gospodnji i postaćeš drugi čovek.” (1.Samuilova 10,6)

“I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.” (Jezekilj 36,27)

Takvo iskustvo reforme mentaliteta su imali narodi protestantske Evrope od XVI do XIX veka, pa su posledice ostale da islamski imigranti nalaze utočište u gotovo isključivo protestantskim državama, jer je prosvećen mentalitet kod tih naroda zadržan u obliku tradicije visokih kulturnih vrednosti poštovanja čoveka i njegovih prava.

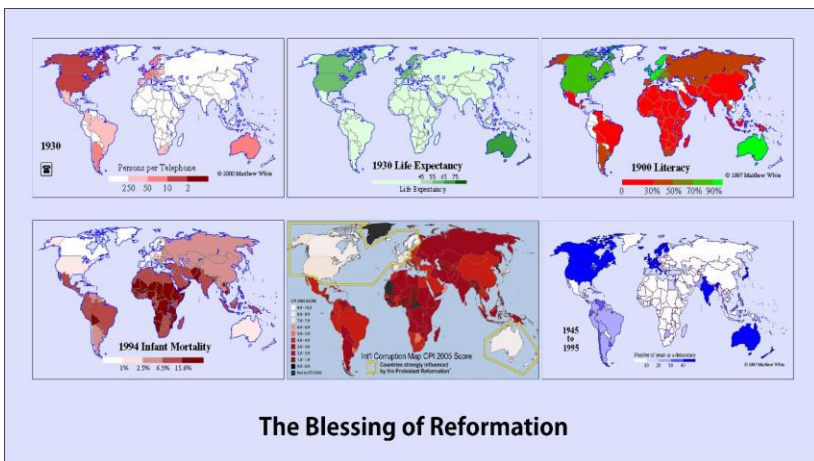
Rezultat promovisanja Jevanđelja bio je takva reforma mentaliteta protestantskih naroda kakva nikada ranije u ljudskoj istoriji nigde nije bila zabeležena. Iz reformisanih ljudskih srca izašli su blagoslovi demokratije, slobode misli i govora, moralnog življenja, naučnog prosperiteta, poštovanja ljudske ličnosti, odsustva autoritarnosti i

kulta ličnosti, visoke svesti o sopstvenoj odgovornosti, potpunog međusobnog poverenja medju ljudima, najvišeg stepena sazrevanja ličnosti, najmanjeg nivoa kriminala, prestanka praznoverja i sujeverja, visoke produktivnosti rada, uspešnog bračnog odnosa, pobede nad depresijom i blagoslovi veoma zrele reakcije na stres.

Istorijski izvori iz vremena reformacije zabeležili su sledeće blagoslove reforme mentaliteta protestantskih naroda:

“Mir se nastanio u našem gradu... nema više svađa, zavisti, licemerstva i nesloge. Odakle može doći takav sklad, ako ne od Gospoda i od naše doktrine koja nas ispunjava rodovima mira i pobožnosti?”
(James A. Wylie, The History of Protestantism, Published by Hartland Publications, 2003, pg 496)

“Proklinjanje i psovanje, blud, svetogrđe, preljuba i poročan život, koji preovlađuje u mnogim mestima u kojima sam živeo, ovde su nepoznati. Nema podvođača i bludnica. Ljudi ne znaju šta je rumenilo i svi se odevaju na doličan način. Igre na sreću nisu ubičajene. Velikodušnost je tako velika da siromasi ne moraju da prose. Ljudi bratski opominju jedan drugoga, kako Hristos propisuje. Sudske parnice su proterane iz grada, i tu nema ni podmićivanja, ubistava ili stranačkog duha, već vlada mir i milosrđe. S druge strane ... crkve su sasvim oslobođene od svake idolatrije.” (Philip Schaff, History of the Christian Church, pg 645)

“Nemci su pobožni, vredni i umereni. Oni žive po onoj poslovi: radi kao da ćeš dovekā živeti, a moli se Bogu kao da ćeš sutra umreti. Nijedan narod ne izobličava sam svoje nedostatke i pogreške tako oštro kao Nemci. ... Svuda vidite sretnu i zadovoljnu čeljad. Nigde ne vidite pakosti i zavisti. Svak se raduje tuđem dobru, svak sažaljeva tuđu nesreću. Nemačka društva tako su uređena i udešena da vam se čini da svaki živi samo na korist i na zadovoljstvo svojega bližnjeg. Ovo je zemlja gde se brinu da i stoka oseti blagodati pitome civilizacije. Svaki čovek obavezan je da čovečno i sa svojom stokom postupa. ... Za nekoliko kratkih vekova Nemci su čudesa učinili, pretvorili su u pravi raj svoju zemlju, o kojoj su Rimljani kao o nekom Sibiru govorili; podigli su industriju, reformisali rimsku veru,

stvorili su škole, nauke, zakone, slobodu, i pravom prosvetom prosvetili su sredinu Evrope. ...

U predelima odakle su izašli apostoli — u otačastvu Isusa Hrista, caruju mrak i sujeverstvo, a na severu nemački pastor pred okupljenim narodom razlaže hrišćansku ljubav i tumači evanđeoske reči onako kako treba da čuju i razumeju ljudi koji ljube pravu istinu i koji teže sve daljem napretku i prosvećenju svoga razuma.” (Ljubomir Nenadović, Celokupna dela, str. 682, Sredina XIX veka)

"Gotovo celu Evropu potresale su revolucije; Amerika nije imala čak ni pobuna; republika nije onde remetila, nego čuvala prava; lična svojina bila je onde većma zajemčena nego u ikojoj zemlji sveta, anarhija je u njoj ostala isto tako nepoznata kao i despotizam. Gde bismo drugde mogli naći većih nada i većih pouka? ... Desi li se iznenadan nesrećan slučaj na putu, ljudi se odasvud sjate oko unesrećenoga; ako neka neočekivana nevolja zadesi koju porodicu, kese hiljade nepoznatih lako se dreše; skromni, ali vrlo mnogobrojni pokloni pritiču u pomoć. U najcivilizovanijim zemljama sveta često se događa da se neki nesrećnik nađe isto tako usamljen usred mnoštva kao što je divljak u šumi; to se gotovo ne viđa u Sjedinjenim Državama.

Amerikanci, koji su uvek hladni u ophođenju, a često i grubi, ne pokazuju se skoro nikad bezosećajni, pa i

ako ne pohitaju da sami ponude uslugu, nikad je ne uskrate. ... Ali kad sam zatim pažljivo ispitao društveno uređenje, lako sam otkrio da su Amerikanci uložili velike i uspješne napore da suzbiju slabosti ljudskog srca i da poprave te prirodne mane demokratije. ... Ona religiju smatra čuvarkom morala, a moral jemcem svojih zakona i zalogom svoje trajnosti. ... Tako, dok zakon dopušta američkom narodu da sve čini, religija ga sprečava da sve zamisli i brani mu da se na sve usudi." (Aleksis De Tokvil, Demokratija u Americi, XII izdanje, god. 1848)

"Tražio sam ključ za veličinu i genijalnost Amerike u njenim velikim lukama ...; u njenim plodnim poljima i beskrajnim šumama; u njenim bogatim rudnicima i velikoj svetskoj trgovini; u njenom školskom sistemu i naučnim institucijama. Tražio sam to u njenom demokratskom Kongresu i u njenom nenadmašnom Ustavu. Ali tek kada sam ušao u crkve Amerike i čuo plamteće propovedi kako gore uzvišenom pravednošću, shvatio sam tajnu njene genijalnosti i moći." (Aleksis De Tokvil, 1835)

Kakav je bio sadržaj američkih propovedi u to vreme?

"U Sjedinjenim Državama, kad osvane sedmi dan, privredni život nacije kao da se zaustavi; sva buka prestaje. Dubok mir, bolje rečeno, svečana tišina

razmišljanja zameni metež radnih dana, i duša dođe k sebi i sebe preispituje. Toga dana mesta namenjena trgovini su pusta; svaki građanin u pratnji svoje dece ide u hram gde sluša reči koje se baš ne sviđaju njegovom uhu. Govore mu o bezbroj zala koji su posledica gordosti i požude. Podsećaju ga na neophodnost da savlada svoje želje, pa kako uzvišena zadovoljstva isključivo vrлина pruža i kako jedino nju prati istinska sreća.

Kad se vrati kući, građanin se ne vraća na svoje poslove, već otvara Sveto pismo. U njemu nalazi uzvišene i dirljive opise veličine i dobrote Stvoritelja, neizmerne veličanstvenosti dela Božjeg, uzvišene sudbine namenjene čoveku, opise njegovih dužnosti i njegovih prava na besmrtnost. ... Zakonodavci u demokratijama i svi čestiti i prosvećeni ljudi koji žive u demokratijama treba, dakle, da se bez prestanka trude da uzdižu duše i da ih upravljaju ka nebu."
(Aleksis De Tokvil, 1835)

Blagoslovi reformacije su bili toliko veliki da su zapadnog čoveka doveli u iskušenje da se osloni na same blagoslove reformacije umesto na Onoga ko je njihov izvor.

"Vođaše ga na visine zemaljske da jede rod poljski, i davaše mu da sisa med iz stene i ulje iz tvrdog kamena ... Ali se Izrailj ugoji, pa se stade ritati; utio si, udebljao i zasalio; pa ostavi Boga koji ga je

stvorio, i prezre stenu spasenja svog. ... Stenu koja te je rodila zaboravio si; zaboravio si Boga Stvoritelja svog." (5.Mojsijeva 32,13-18)

Tokom XIX veka narodi Zapada, odbacuju autoritet Jevanđelja kreću putem svake dekadencije. Protestantski princip "Sola Scriptura" biva zamenjen principom "Sola Feeling". Naime individualizam ličnosti u razumevanju i držanju Svetog pisma biva zamenjen individualizmom velikog Ega, koji sledi svoja osećanja. Karakterne probleme covilizacija Zapada više ne rešava prosvetivanjem naroda, već na represivan način, strahom od krivičnog gonjenja, što predstavlja civilizacijski povratak duhu srednjeg veka i isto tako represivnom duhu samog islama. Srednjevekovni strah od svevidećeg Božjeg oka koji sve vidi i pretil paklom neposlušnima samo je zamenjen sa strahom od represivne moći države koja sve prisluškuje svojim kamerama i neposlušnima pretil krivičnim gonjenjem.

Da bi upozorio Zapadni svet i ponizio njegovu gordost, Bog koristi "prirodne" katastrofe i nesreće, ali i surove islamiste, kao što je isto tako nekada koristio surove Asirce da kazni otpali Izrael.

Miloš Bogdanović
milos@enlite.org
www.svetlost.org